

La dida

Conxita Lloveras i Congost, La Bisbal d'Empordà

1.El rei ha tin-gut un in-fan - tó que l'ha ha-gut de do-nar a di-da; l'in-fan-tó no en vol ca-
foc, a la fal-da de la di-da; la di-da ja fa un gran
la di-da que-da a-dor-mi-da i quan es va des-per

llar ni en bres-sol ni en ca-di-ra. 2.No-més a la vo-ra del
foc de lle-nya se-ca d'al-zi-na. 3.I amb la res-plan-dor del foc,
tar tro-bà l'in-fant cen-dra vi-va.

La dida ja fa un gran crit: -Valga'm Déu, Verge Maria!
Les veïnes ho han sentit: -Ai, i què t'ha passat, dida?
-S'ha cremat un llençolet, dels millors que el rei tenia.
-Dida, aquí teniu diners, aneu-(vo)s-en per les botigues.
-Si a les botigues no n'hi ha, (a)neu a les argenteries.
Mentre estaven dient això, el rei i la reina arriben.
-Dida, en (u)n teniu el noi, que jo veure'l el voldria.
-El noi és en el bressol, que si no dorm, dormiria.
-Dida, aneu-me'l a buscar, que jo veure'l el voldria.
-El noi és en el bressol, que si no dorm, dormiria.